

Νέας Ύφορης, που ήταν κίβλι του πατέρα μου κι' ο σύντροφός του στο μυαλό μου. Φαίνεται λοιπόν ότι του είχε κάνει εντύπωση η φωνή μου, γιατί μιά μέρα έβλε στον πατέρα μου :

—Ξέρεις, μίληρα γιά την κόρη σου στον διευθυντή του θεάτρου μου, και του ζήτησα τόσο το ενδιαφέρον, που θέλω να την άκουση...

‘Ο μίστερ Άλβιν ζούνησε νευρικά το κεφάλι του κι' έπειτα τόν ρώτησε :

—Μήπως είναι κοινός ; Αίτιοι οι καλλιτέχνες είναι οι πιο λαλαβοί άνθρωποι του κόσμου.

—Σέ παρακαλώ, μη μέ βρίζεις, διαμαρτυρήθηκε ο γίλιος του. “Αν θέλεις τη συμβουλή μου, σπρέ να πās την κόρη σου σ' αυτόν. “Αν πετύχει, θά σωθήτε όλοι σας.

Και πράγματι, μόλις μ' άκουσε ο διευθυντής του, με πήρε άμέσως υπό την προστασία του κι' έλι τέσσερα χρόνια κρόντισε, σαν δεύτερος πατέρας, γιά μένα. Δέν θα ξεχάσω ποτέ αυτή την καλωσύνη του. Μέ είχε κάνει μιά καλή ήθοσο. Σέ ηλικία δεκαεννέα χρόνων έδινα παιά κονσέρτα στη Νέα Ύφορη κι' η έφημερίδες έγραφαν γιά μένα ένα σοφό ζολασεντικα λόγια. Τότε μου ήθε ή ιδέα να κάνω μιά περιοδεία στο Νέο Κόσμο, γιά να μαζέψω δόξα και δολάρια, που τόσο είχα ανάγκη. Σ' αυτή την περιόδια μου όφείλω την πρόσληψη μου στον κινηματογράφο. Γιατί όταν πήγα στο Χόλλυγουντ γιά να δώσω ένα ρεσιτάλ τραγουδιού, μ' είδε ένας από τους διευθυντές της “Φόξ Φιλμ”, ο μίστερ Φράνκ Λόου, και τόσο του άρεσα, που μου πρότεινε άμέσως ένα ικανοποιητικό συμβόλαιο.

“Ήμουν, καθώς μου είπε, η καταλληλότερη πρωταγωνίστρια γιά το γίλι, που έπροσέκιο να εγγραφώ τότε. “Εγώ βέβαια δέχτηκα με μεγάλο ένθουσιασμό την πρόταση του.

Σήμερα, καθώς βλέπετε, έχω μιά θανασια βίλλα, ένα παιά χαρτωμένο σονάκι, πολλούς θαυμαστές και δυό αυτοκινητα, τα καλύτερα του Χόλλυγουντ. “Αν θέλετε και το βάρος μου, ζυγίζω 117 λίβρες και έχω ύψος πέντε ποδιών και δυομιση ίντσών. “Όσο για τις ιδιοτροπίες μου ; Είναι πάρα πολλές. “Αγαπώ την Ιταλία, μιά δέν αγαπώ να περιποιώμαι τ' άλογα. Μ' άρέσει τ' αυτοκινητο, αλλά μόνον όταν το οδηγώ μόνη μου και δέν μ' άρεσει καμιά διατα. Κάνω μονάχα κάθε ποδιό δυό ώρες γυμνασική. Τη νύχτα δέν κοιμάμαι ποτέ μόνη μου. Στο χαλί του κρεβατιού μου κοιμάται πάντα ο “Έτζεκ”, ο πιστός σύντροφός μου. “Έχω άκομη μιά άδυναμία : Μ' άρέσουν οι νέοι και οι πλούσιοι θαυμαστές μου. Είναι οι μόνοι που με συνανοήν !...”

ΑΣΤΡΙΝΤ ΛΑΒΙΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΨΗΛΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

‘Ο άνθρωπος, που έγραψε και πρωτοφόρεσε ψηλό καπέλλο, άνοιάζονταν Χαλιμτέργαστον και ήταν έμπορος δαντελλών και διαφόρων κεντημάτων στο Λονδίνο.

‘Ο Χαλιμτέργαστον αυτός βγήκε στις 15 Φεβρουαρίου του 1797, μερα-μεσημέρι, από το κατάστημά του, που βρισκόταν στην άγορά του Λονδίνου, γιά να πιά στο σπίτι του, φορώντας ένα ψηλό καπέλλο, σαν ...φουγάρο ! Μόλις ο κόσμος τόν είδε έτσι καπελλωμένο, μαζεύτερη γύρω του κι' άρχισε τά χάχανα, τις φωνές, τά σφενίγματα, τά χειροκροτήματα, τις ζητωκραυγές και τις κοροδίες. “Σε λίγη ώρα δέ σχηματίστηκε ζούσιος του μιά πολυπληθής και παντογονιστική διαδήλωση. “Η άδυναμία όμως έπενεθή. Συνέλαβε τόν Χαλιμτέργαστον και τόν οδηγήσε στο λόφο Λίμαρχος, με την κατηγορία ότι «διετάραζε την δημοσία τάξη». ‘Ο λόφος Λίμαρχος παρέτεινε σε δέξη τόν άνθρωπο με το ψηλό καπέλλο.

“Η δίκη του Χαλιμτέργαστον ήταν περισσότερο από περιεργή. Παρουσιάστηκαν σ' αυτήν μάστιγες, που καθέσσαν εις βάρος του ζωνοτόμου έμπόρου τρομερά πράγματα. Μερικοί άπ' αυτούς έδήλωσαν ότι λαποθήμισαν από τόν τρόφο τους, όταν τόν είδαν !... “Άλλοι διη...τά σονάκι τους λίσσαζαν έξ αίτιος του και τούς έδάγκωσαν ! “Ένας λαποποιτής παρουσίασε στο δικαστήριο το γού του με σπασμένο χέρι και είπε ότι θεωρούσε ύπερβήτο τον κατηγορούμενο. Το δικαστήριο όμως δέν στηρίχτηκε και τόσο στις καταθέσεις τών μαρτύρων. Και κατεδίκασε τόν άνθρωπο που πρωτοεμφανίστηκε δημοσίως με ψηλό καπέλλο ως ταραξία, σε πρόστιμο 500 λιρών.

Σήμερα το ψηλό καπέλλο εινε παιά έπίσημο ! Και κανείς δέν θιμάται πλέον τόν άνθρωπο που το λανσάρισε, με τόν κίνδυνο να πάθη δουλειές με φόντες !...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪ'ΝΕ

I

Μου ρίχνει ή άνοιξι γλυκειές ματιές,
και μέ καλεί μακριά από την πόλι.
“Ανήσαν όλα, κάμποι, ρεμματιές,
σαν νάνα στολισμένο περιόλι.

“Έα την έρωμένη στο πλευρό,
και τρέχουμε με άνοιχτό άμάξι.
Τό μάτι της μέ βλέπει τρυφερό,
και ή καρδιά μου κάνει να πετάξη.

Μυρίζουν όλα, όλα ξεφουνού,
και λάμπουνε πρασινοφορεμένα,
και τ' άσπρα κεφαλάκια τους κουνούν,
τά δένδρα τά μικρά, τά άνθισμένα.

Περίεργα, σηκώνουν το κεφάλι,
και μάς κυτάζουν τ' άνθη τά μικρά.
Ζηλεύουν της άγάπης μου τά κάλλη,
ζηλεύουν τη δική μου τη χαρά.

Λίγ' ή χαρά μας ! Αύριο θάρθη,
δρεπάνει τά λουλουδια να σαρώση.
“Η άνοιξι ή χρυσή θά μαραθή,
και ή άγάπη μου θα μέ προδώση !...

II

“Αχ, τί χαριτωμένος ποιητής,
τί μέλι στα τραγουδια του, τί χάρη !...
Νάταν εδώ κοντά, γιά πληρωμή,
ένα φιλι της καθεμιάς να πάρη...

“Αχ, τί χαριτωμένες, τί καλές,
κυρίες, —πώς τα λεν χαριτωμένα !
Τό ξέρουν, πώς μακριά τους εμ' έγώ,
μακριά, μέ χελιάια εζηνητικωμένα.

Τι τ' όφελος, γι' αυτόν που τουρτουρά,
άν λάμπε άλλοο ο ήλιος και ζεσταίνει ;
“Η μη θαρρούν, πώς μέ φιλιά του του
καρδιά που άδυνατίσε παχαίνει ;

III

“Αργά, πουλι μου, μου χαμογελάς,
άργά γιά μέ σου ήλθε να στενάξης.
“Εσθήσε τώρα, εινε καιρός, ή φλόγα μου,
που δέν έγύριζες να την κυτάξης.

“Οψιμη βγαίνει ή άγάπη σου,
και πέφτουν τώρα ή ματιές σου έκείνες
εις την καρδιά μου, καθώς πέφτουνε
σε μνήματα του ήλιου ή άχτινες.

IV

“Η μαύρη νύχτ' άγάλια κατεβαίνει,
κάτω στην ήσυχη άκρογιαλιά.
Βγαίνει άπ' τά σύννεφα χλωμό φεγγάρι,
βγαίνει άπ' το κύμα σιγαή λαλιά :

Καλέ, αυτός εκεί τί πράμα εινε ;
έρωτευμένος ή μανιακός ;
Μοιάζει χαρούμενος και λυπημένος,
είν' εύθυμος και μελαγχολικός.

Χαμογελά και λέει το φεγγάρι :
Αυτός, που να τόν μάθησι σ' ζητείς,
εινε μανιακός κι' έρωτευμένος,
και κάτι άλλο άκόμη : ποιητής !...

V

Της άνοιξης τά γαλανά ματάκια,
μέσ' άπ' τά φύλλα τους μου κάνουν γνέμμα.
Εινε τά γιούλια μου τά ζηλεμένα.
Τά κόφτω όλα και τά κάνω δέμα.

Τά κόφτω ένα - ένα, και μιλούνε
σιγά μεταξύ τους της καρδιάς μου οι πόνοι.
Τους στεναγμούς μου από ψηλά άκούει,
και τραγουδεί άδιάκριτο τ' άηδόνι.

Και τραγουδεί και λέει, όλο λέει,
κι' άντιλαεί τριγύρω το περδόλι.
Τό τρυφερό έχάθη μουσικό μου...
Τόξερνα έγώ, τώρα το ξέρουν όλοι.